

Despre poeziile lui Vasile Voiculescu

Vasile Voiculescu este un impatimit de poezie, de orice fel de poezie. Primul volum, Poezii (1916), sta sub semnul traditiei samanatoriste; aici intalnim ecouri din Vlahuta, Cosbuc, Dimitrie Anghel, st. O. Iosif, Panait Cerna, dar si de la Macedonski.

Dupa modelul lui V. Alecsandri si G. Cosbuc, in Din Tara Zimbrului (1918) canta fapte eroice ale luptatorilor pentru intregirea neamului, ostasi din primul razboi mondial. Volumul Parga (1921) aduce, pe langa elemente de pastel, si ceva din traditionalismul lui Voiculescu, intalnit, sporadic, si in volumele anterioare poezia religioasa, miturile biblice - desavarsita (trecand peste ro mantism si samanatorism spre forma moderna a gandarismului) in volumul Poeme cu ingeri (1927), Destin (1933), Urcus (1937), inzestrari (1939).

Ultimele sonete inchipuite ale lui Shakespeare in traducere imaginara de Vasile Voiculescu, publicat postum de Perpessicius (1964), aduce o surpriza, fiind considerat drept o capodopera a liricii erotice. "Mentiunea din titlul acestei Cantari a cantarilor sui generis "in traducere imaginara" contine un mare talc.

Cel de-al doilea Dumnezeu caruia poetul i se prosterna (de fapt cat il priveste, unul si acelasi) este Poezia, confundata, identificata cu iubirea, iubirea ridicandu-se din pacat, din caderea carnala cea mai de jos, si tintind spre puritatile absolute, care sunt totuna cu Dumnezeu".